

Tuyển tập Hoa Song Đường 05
- viết về Cha Mẹ -
Thơ Mặc Giang
(thnhattan@yahoo.com.au)

01. *Một mình chưa thỏa, là hai !*
02. *Những Lời Mẹ Thương*
03. *Còn Mẹ là còn tất cả*
04. *Công Cha, một tiếng, một đời !*
05. *Ngập ngừng, hai tiếng : Từ Thân !*
06. *Khép Cửa Đơn Côi*
07. *Một đời Ôn Cha*
08. *Mẹ cuối Trời Quê*
09. *Con trở về*
10. *Vòng Hoa Trắng phủ mộ phần*

Một mình chưa thỏa, là hai !

Một mình, mới lấm cưu mang
Hai mình, nhắm mắt, một đàng mà đi
Nếu không, nhân nghĩa còn gì
Tan hoang đến cả đường đi lối về
Không mang cái nợ riêng tư
Mà mang cái nợ trăm bề trần gian
Không cầu hưởng thụ, an nhàn
Mà trèo núi thăm, ngắm ngàn sơn khê
Cảm cơ những nỗi ê chề
Sẻ chia những cảnh nẻo phù sinh
Nào kia nghiệt ngã điêu linh
Nào đây thán oán, dân tình xót xa
Khi thời, dính dự can qua
Khi không, toi tấp trăm kha nghẽn đường
Biết bao cay đắng nhiều nhưong
Biết bao rách nát tang thương não lòng
Lên non đeo đá đèo bồng
Xuống biển kéo cát sóng lòng trùng khơi
Một mình, chưa thỏa cuộc đời
Hai mình, một gánh chia đôi sao cùng !

Tháng 8 – 2007
Mặc Giang

Những lời Mẹ Thương

“Mẹ già như chuối ba hương
Như xôi nếp một như đường mía lau”
Tâm lòng biển rộng sông sâu
Tình thương chan chứa một màu thanh lương
Mẹ già dải nắng dầm sương
Tâm can pha đắng đoạn trường pha cay
Miễn sao con cháu vui vầy
Da mồi tóc bạc héo gầy cũng cam
Mẹ là mây sắc hương ngàn
Thương con như nước trường giang xô bờ
Mẹ là nét ngọc ươm mơ
Không còn chữ nghĩa tôn thờ mẹ ơi
Viết cho phủ cả đất trời
Không sao diễn tả hết lời mẹ thương
“Mẹ là hoa, mẹ là hương
Mẹ là nguồn cội tình thương nhiệm màu”
Cho con từ thuở ban đầu
Đến khi khôn lớn nhuộm màu trần gian
Thương con không tiếng thở than
Thương con từng bước trên đường con đi
Mẹ là hình ảnh tuyệt kỳ
Bức tranh tuyệt mỹ, vẫn thi tuyệt vời
Cầu cho mẹ sống suốt đời
Cho con nói mãi những lời mẹ thương.

Tháng 8 – 2007

Mặc Giang

Còn Mẹ là còn tất cả

Diễm phúc nhất trong đời
Cho những ai còn có mẹ
Bất hạnh nhất trong đời
Cho những ai không còn mẹ
Dù tuổi yếu già
Mẹ không làm gì cho em
Mẹ không làm gì cho chị
Mẹ không làm gì cho anh
Nhưng chỉ cần, mẹ còn đó
Là còn tất cả
Còn tình thương của mẹ bao la
Còn cặp mắt mẹ hiền chan chứa
Còn bàn tay âu yếm vỗ về
Còn đôi mắt nhìn em lệ ứa
Mỗi khi em vấp ngã

Hay bị đập dũa tang thương trước mọi nẻo trường đời
Trời đất kia, không đủ nói lên tình mẹ
Vũ trụ kia, không đủ chứa tình mẹ
Sông có sâu, không sâu hơn lòng mẹ
Biển có rộng, không rộng hơn lòng mẹ
Trăng sao kia lấp lánh cả bầu trời
Không tràn ngập, bằng tình mẹ yêu thương
Huống chi một đóa bông hồng
Hay một bông hoa màu đỏ
Đó chỉ là hình ảnh tượng trưng
Thật thế nghe em
Nếu một ngày kia mẹ mất
Em sẽ thấy bầu trời sụp đổ
Em sẽ thấy vũ trụ ngửa nghiêng
Dù cho một rừng bông hồng,
sẽ biến thành một rừng bông trắng
Dù cho một biển bông đỏ,
sẽ biến thành biển lợ chứa chan
Em đứng trên bờ ly biệt
Bờ này sóng biếc xô bờ
Bờ kia sóng bạc ly tan
Mắt em nhìn chôn xa mờ
Để tìm hình ảnh mẹ hiền còn đâu đó
Lòng em chìm đắm thật sâu
Để tìm hình ảnh mẹ hiền ẩn hiện nơi đâu
Lúc đó, em sẽ thấm niềm đau
Trong cuộc đời,
Không có niềm đau nào bằng niềm đau mất mẹ
Trong cuộc đời,
Không có nước mắt nào
Bằng nước mắt vo tròn khô đọng vành mi
Thì thầm hai tiếng : Mẹ Oi !
Cho nên, còn có mẹ trong đời
Em hãy sung sướng lên đi !
Chị hãy sung sướng lên đi !
Và, Anh hãy sung sướng lên đi !

Tháng 8 – 2007

Mặc Giang

Công cha, một tiếng, một đời !

Em biết tại sao có câu
“Công cha như núi Thái Sơn”
Em biết tại sao có câu

“Còn cha, gót đỏ như son”
Và Em biết tại sao lại có câu
“Con có cha, như nhà có nóc”
Cha em đó, mồ hôi nước mắt
Cha em đó, chạn nắng đổ mưa
Cha em đó, chân tay sần sùi
Đánh đổi một đời, gian khổ vì em
Nếu em có gì, cha em trầm ngâm không nói
Nếu em có gì, cha em se thắt tâm can
Em có biết không, cha em đứt ruột đứt gan
Nặng trĩu khối đầu
Đá tảng hòn chông cao như núi Thái
Gánh vác phong trần, chống đỡ cho em
Dù không buông những tiếng yếu mềm
Nhưng lòng cha chan nước mắt
Đó chính là như nhà có nóc
Che cho em, không nắng không mưa
Che cho em, sóng cả gió lùa
Khôn lớn trưởng thành. để đi vào trường đời
Từng bước em đi, gót đỏ như son
Mẹ, có vai trò của mẹ
Cha, có vị trí của cha
Vị trí đó, không cần nói ra
Cứng hơn đá, vững hơn đồng
Dùng chữ nghĩa yếu mềm
Thì làm sao diễn tả
Những thành bại nhục vinh trong đời
Cha cho em tất cả
Những nhiều khô cay đắng trong đời
Cha chống đỡ cho em
Em chỉ nói một câu
“Công cha như núi Thái Sơn”
Em chỉ nói một câu
“Còn cha, gót đỏ như son”
Một tiếng phụ thân
Một tiếng từ nghiêm
Như thế đủ rồi
Không cần ngôn từ nào nữa
Phải nhớ nghe em
Một tiếng, một đời, gian khổ, công cha !!!

Tháng 8 – 2007

Mặc Giang

Ngập ngừng hai tiếng : Từ Thân

Khi cha mất, tôi không còn tiếng cha để nói
Khi mẹ mất, tôi không còn tiếng mẹ để thưa
Giấu tận ngàn xa, thăm thăm mịt mờ
Chôn kín thật sâu, nghẹn ngào nỗi nhớ
Tôi biết, tôi đã mồ côi cha từ đó
Tôi biết, tôi đã mồ côi mẹ trong đời
Tôn thờ, thương nhớ riêng tôi
Se lạnh, dù không mùa đông buốt giá
Trong tôi, không còn nồng nàn nắng hạ
Trong tôi, không còn ấm áp mùa xuân
Chỉ còn mùa thu hiu hắt
Và còn đông lạnh tháng năm
Thấy người ta dìu phụ thân, đôi tay chống nạn
Thấy người ta đỡ mẫu thân, mắt yếu lưng còng
Trong tôi thầm những ước mong
Nhưng từ ngày đó, làm sao được nữa
Cha mẹ ơi, nhiều khi nguyện ước
Chỉ cần còn cha mẹ
Con xin đánh đổi cuộc đời
Con xin đội đá vá trời
Con xin vượt núi băng đời
Dẫn ngàn vạn nẻo sơn khê
Trùng khơi bốn biển xô bờ
Con vẫn đi tìm
Không ngại gì gian khó
Nhiều đêm, trăng mờ trăng tỏ
Nhiều đêm, lóm đóm sao khuya
Nghe chơi vơi, thấm giọt chia lìa
Nghe vô thường, gõ bờ sinh tử
Người ta, bông hồng, bông đỏ
Con mang màu trắng đơn côi
Một lần mang, mang cả cuộc đời
Không bao giờ còn nói nên lời
Khép miệng ngập ngừng, hai tiếng Từ Thân.

Tháng 8 – 2007

Mặc Giang

Khép chữ Đơn Côi !

Nhớ ngày xưa Mực Kiên Liên tìm mẹ
Ngài tìm ra, và thấy được Mẹ Hiền
Còn hôm nay, tôi đi tìm mẹ
Không thấy gì, một bóng đơn côi

Nhìn vào A Tỳ, A Tỳ đâu tôi không thấy
Nhìn cõi nhiệm màu,
cõi nhiệm màu thăm thẳm mênh mông
Nghe âm vang giá buốt chiều đông
Nghe lạnh lùng màu hoa trắng trắng
Con tìm mẹ, như đêm dài gọi nắng
Con tìm mẹ, như sóng vỗ triều dâng
Con muốn đi tìm gọi gió sương
Lang thang đếm bước tình thương
Gõ cửa vô thường đâu đó
Cõi vô thường trùng trùng bỏ ngõ
Cõi vô hình thăm thẳm chìm sâu
Chung quanh con, bát ngát bờ dâu
Mây trắng lang thang, mây ngàn cõi gió
Mục Kiền Liên tìm được mẹ hiền
Kính thưa Ngài, còn mẹ con đâu
Mùa Vu Lan, thấp nén kính cầu
Xin chấp tay, hương thờ nhà khói
Áng mây hương, cuộn tròn không nói
Bay lòng vòng, khép cửa đơn côi !!!

Tháng 8 – 2007

Mặc Giang

Một đời Ôn Cha

Cha tôi, cuộc bầm cày sâu
Đồng cao ruộng thấp, dải dầu nắng mưa
Cha tôi, sương gió dư thừa
Nương khoai, luống bắp, chưa vừa gian lao
Ruộng đồng kết hạt minh châu
Cho tôi cơm áo đi vào trần gian
Mỗi bước đi, một đàng tràng
Tôi đi từng bước, cha càng cần khô
Chân tay sần sùi xác xơ
Một thân chống đỡ, mấy bờ trầm kha
Tranh nghèo, chừa lỗ mái nhà
Vách phen, để trống, canh gà điếm sương
Cha tôi, một mảnh ruộng vườn
Đong đầy một kiếp, khôn lường gian truân
Thời gian, sỏi đá còn mòn
Huống chi da thịt cõi còm nhà quê
Cha ơi, lối ngõ đi về
Lòng con nặng trĩu bốn bề thâm ân
Ân cha, tốt đỉnh cao ngân

Cho con nói tiếng Phụ Thân tuyệt vời
Dù cho muôn vạn ý lời
Không bằng bốn chữ : Một Đời Ôn Cha !

Tháng 8 – 2007
Mặc Giang

Mẹ cuối Trời Quê

“Chiều chiều, ra đứng ngõ sau
Trông về quê mẹ, ruột đau chín chiều”
Chín chiều, để nhớ mẹ yêu
Trông con vò võ tịch liêu cuối bờ
Mẹ tôi, mái tóc bạc phơ
Da môi mấy lớp, mắt mờ vì con
Chiều nghiêng, bóng xế hao mòn
Mái tranh nhả khói, da còm thịt thau
Quê nhà, mấy lớp mưa ngâu
Quê người, mấy bãi nương dâu điêu tàn
Chiều chiều, ra bên đò ngang
Con đò lơ bển, bẽ bàng đi qua
“Lá me đưa đẩy la đà”
Dòng sông mây khúc, canh gà mấy sương
Mẹ tôi, thâm đốt nén hương
Lâm râm khấn nguyện cho con an lành
Chiều về, cánh nhạn bay nhanh
Phương trời tổ ấm đeo cành nơi đâu
“Chiều chiều, ra đứng ngõ sau”
Và ra ngõ trước, bờ dâu cuối chiều.

Tháng 8 – 2007
Mặc Giang

Con Trở Về

Ngày xưa mẹ nói
Hãy cố gắng về thăm quê một chuyến
Chỉ cần nhìn mặt con được một lần
Dẫu biết rằng
Con có về, rồi mẹ cũng tiễn chân
Rồi nước mắt, nhưng cuối đời thỏa nguyện
Mẹ còn bảo,
Đi đã khó, về lại càng khó thế
Nếu biết vậy, mẹ không muốn con đi

Đường trần gian, biết mấy nẻo phân ly
Làm thân mẹ, nhũn mềm cầu Ái Tử
Bước phiêu bồng vẽ đũa con du thủ
Bãi phù sa, trêu giấc mộng đã tràng
Nợ phong trần thổi bụi phủ trần gian
Đề sông nước ngoằn nghèo vang mấy khúc
Mái tranh nghèo rọi trắng ngàn thao thức
Mảnh tình quê chiếu mưa nắng bốn mùa
Mẹ ử gây, con có biết hay chưa
Đôi mắt mẹ hần sâu dòng suối lệ
Tiếng mẹ nói, vẫn còn đây muôn thuở
Con trở về, mẹ đã ngủ từ lâu
Trong cuộc đời, ngủ, đã biết bao lần
Nhưng có một giấc ngủ thiên thu
Im phăng phắc, trắng ngàn phơi mây trắng
Con trở về, nghe tâm hồn trĩu nặng
Nghe tấm lòng, tan nát cõi tâm tư
Chấp tay quý bên nắm mộ, mẹ ơi
Con suối nhỏ tràn đôi bờ thôn thức
Lệ lả tả thành hai dòng tức tưởi
Nước mắt tuôn nhưng không phải khóc đau
Con đã chôn nó, tận cuối niềm đau
Khơi động mạch, nước trào dâng bờ suối
Mẹ ơi mẹ, nhiều lần con đã nói
Không trước thì sau, con cũng đi về
Và hôm nay, con đã vẹn câu thề
Cõi vô hình nát tinh sầu vụn vỡ.

Tháng 9 – 2007

Mặc Giang

Vòng Hoa Trắng phủ mộ phần

Mẹ ơi, mẹ ở nơi nào
Con đi tìm mẹ, nát nhàu tâm tư
Mẹ ơi, giấc ngủ ngàn thu
Con xin rung lá mùa thu lá vàng
Đôi dòng sinh tử giăng ngang
Con xin gảy khúc tình tang trở về
Dù cho nát cõi ê chề
Con đi từng bước lê thê bên đường
Dù cho nát cõi tình thương
Con xin hứng đọng hạt sương đêm dài
Nơi nào là chốn thiên thai
Nơi nào là chốn tuyền đài lạnh băng

Bên con, đã có vàng trắng
Đôi soi chiếc bóng, đeo vành trắng hoa
Bên con, đã có lệ nhòa
Đôi hàng mi ướt, thấm bờ niêm tây
Mẹ ơi, biết thở nào khuây
Con xin chấp lại đôi tay lặng buồn
Để nghe giọt lệ trào tuôn
Vọng vang tiếng khóc nức lòng từ thân
Để nghe giã ảnh phù vân
Vẽ vòng hoa trắng mộ phân thiên thu.

Tháng 8 – 2007

Mặc Giang